

AL PAÍS VALENCIÀ

TORNEN TEMPS DIFÍCILS, TORNEN TEMPS DE LLUITA

Declaració política d'Endavant (OSAN)

Amb l'inici del nou curs polític ens trobem davant una greu situació política, social, econòmica i institucional que, en tant que marxistes i independentistes, hem de saber analitzar per tal de poder focalitzar la necessària lluita i la imprescindible organització.

Des d'**Endavant (OSAN)** renovem el nostre compromís de lluita i treball a través de les **plataformes unitàries anticapitalistes** presents al País Valencià, com ara la Plataforma de Lluita Contra les Retallades d'Alacant, la Coordinadora Repartim el Treball i la Riquesa de Castelló, la Plataforma Contra la Crisi i les Retallades de Xàtiva, i la Plataforma pels Drets Socials de València. Així mateix, continuarem treballant amb la resta d'agents de l'Esquerra Independentista i de l'esquerra anticapitalista en totes les comarques valencianes per tal de construir el necessari espai popular que confronte, des de posicions de classe, l'ofensiva del capital contra els drets més elementals de la classe treballadora dels Països Catalans.

L'organització dels i les treballadores, la sindicació en la Coordinadora Obrera Sindical, l'augment de la consciència i la capacitat de lluita, i la unitat de classe ens donaran els instruments per a plantar cara a les agressions del capitalisme que, lluny d'acabar, continuaran en el nou cicle polític que comença aquesta tardor.

Una tardor de retallades i de lluita

Les dades del **SERVEF** indicaven que al **juny de 2011 som 519.180 els i les valencianes sense treball**, una taxa d'atur que supera el 20% de la població activa del País Valencià. Per circumscripcions provincials, les comarques de València acumulen 256.913 persones aturades, les comarques d'Alacant, 202.581, i les de Castelló 59.686.

A la lògica desesperació a què aboca el capital aquests milers de famílies, se sumen les **conseqüències d'exclusió i pauperització** que suposa l'expulsió del mercat laboral: deutes, misèria, fam, depressió, desnonaments...

La posada en marxa de la **Reforma Laboral**, que tan dignament vam combatre en la Vaga General del 29 de setembre, la **Reforma de les Pensions**, la **reforma de la negociació col·lectiva**, o les contínues **retallades socials**, no han estat més que l'aperitiu d'una política que té en la destrucció de les mínimes condicions de vida de les classes populars i dels drets socials i laborals acumulats al llarg de més de 150 anys de lluita obrera el seu darrer objectiu, per tal de poder mantenir les enormes taxes de beneficis de multinacionals, bancs i monopolis.

La fallida financera de les institucions, els baixos nivells productius i de consum, el deute acumulat, i les exigències de les grans corporacions

empresarials i financeres per continuar acumulant guanys, albiren una tardor i un hivern de profundes retallades socials i laborals.

En aquest sentit **els atacs als serveis públics i als drets socials seran un dels pilars de les polítiques a aplicar i, per tant, un dels principals elements a defensar**; la privatització de la sanitat i dels transports, el deteriorament de l'educació pública front l'augment de l'educació concertada catòlica, la reducció de salaris, així com la desprotecció laboral, seran els eixos continuistes que trobarem aquest nou curs polític, en un **procés de degeneració social i política que s'enfortirà quan el 20 de novembre, presumiblement, el PP arribe a controlar les institucions de l'estat espanyol.**

El valencià en perill: un 9 d'Octubre de lluita pel català i pels Països Catalans

L'anunci del Conseller d'Educació, el passat juny, de l'aplicació a partir del **curs 2012-13 d'un nou model educatiu que elimina les línies en valencià** i, per tant, la possibilitat d'estudiar en la llengua pròpia del País Valencià, va posar en peu de guerra la comunitat educativa al final del curs escolar. La contundent resposta de mares, pares, docents i alumnat no ha aturat, però, les pretensions del Govern autonòmic de desterrar el català del sistema educatiu. Ans al contrari, podem afirmar que **l'objectiu final del PP és suprimir la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià** i, seguint el model impulsat a Galícia o a Navarra, fer desaparèixer un dels trets identitaris dels i les valencianes. La retirada forçada, després d'anys de polèmiques i desficacis, de l'antic conseller **Alejandro Font de Mora**, i la seua substitució per **José Ciscar** no és més que un intent del PP per alleugerir la tensió amb la comunitat educativa i canviar les cares executores d'una política cultural i educativa que ja està decidida des de fa molt de temps des dels despatxos del PP: **eliminar el català del territori valencià.**

La situació de la llengua catalana a l'ensenyament és amenaçadora, amb l'aval de la majoria electoral aconseguida en les eleccions municipals i autonòmiques i baix la política de retallades socials. El projecte *grande y libre* que la dreta espanyola va iniciar el 18 de juliol de 1936 té la seua continuació a les aules del País Valencià, i només la mobilització popular, la confrontació directa de docents, famílies i alumnat, i la defensa inequívoca i ús quotidià del català poden frenar aquest nou atac.

És per això que **Endavant (OSAN) proposem que el proper 9 d'Octubre, Diada Nacional del País Valencià, siga una nova jornada de lluita i defensa del català.** Que, davant les amenaces reals d'aquells que volen fer desaparèixer el valencià primer de les aules i després dels carrers del país, el 9 d'Octubre marque una nova fita en la mobilització social, la defensa de la identitat pròpia i la reivindicació dels Països Catalans.

Les institucions valencianes, en fallida

La **Generalitat Valenciana** es troba en una situació de fallida tècnica. **Amb deutes per valor de 17.600 milions d'euros, un 17'2% del PIB valencià**, impagaments a proveïdors que s'arrossegueu de fa anys, augment de l'endeutament i renegociacions de deutes. El cert és que la Generalitat es troba en un col·lapse financer tan greu que té dificultats fins i tot per a pagar les nòmines dels seus propis treballadors. La Generalitat Valenciana encara no ha pagat factures de l'any 2010 per valor de 1300 milions d'euros i s'espera que en el 2011 queden sense pagar 1.100 milions d'euros.

Aquest col·lapse financer va arribar també, fa temps, a les institucions municipals i provincials. Només els 2 plans E van permetre la cosmètica realització d'algunes obres i el desenvolupament d'unes poques inversions locals. Exhaurits aquests fons, que fins i tot en alguns municipis com ara Alacant han generat nous casos de corrupció, els ajuntaments es troben en la mateixa situació financera que el govern autonòmic: endeutament, reducció dels ingressos via impositiva, dificultats en els pagaments a proveïdors i empleats, i incapacitat per assumir les necessitats en matèria social, sanitària, educativa i cultural.

Davant aquest col·lapse financer, l'únic beneficiat està sent el gran capital. En efecte, el **BBVA està sent el gran prestador de la Generalitat Valenciana**, com abans ho van ser la **CAM i Bancaixa**. Ara bé, el BBVA està fora del control polític de les institucions i, per tant, està reclamant el pagament immediat dels crèdits que concedeix i dels **astronòmics interessos que imposa**, amb el conseqüent i fàcil benefici immediat per als seus balanços.

Les caixes valencianes com a paradigma de l'especulació

L'activitat especuladora que han mantingut les dues principals caixes valencianes, **Bancaixa i la CAM**, han trobat en la crisi capitalista el seu desastre. La situació de les dues entitats és, si més no, dramàtica. **Ambdues acumulen 6.800 milions d'euros en actius immobiliaris als quals no poden donar eixida**, i els forats en els seus comptes de resultats han engolit la solvència de les dues caixes; **Bankia**, el grup bancari comandat per Caja Madrid en el qual s'ha integrat Bancaixa, **té un forat de 26.000 milions d'euros**.

La **CAM**, per la seua banda, va ser abandonada per CajAstur i Caja Extremadura a l'hora de formar Banco Base degut a la seua insolvència i al forat de 2.800 milions d'euros que ha hagut de cobrir el FROB, el Fons de Reestructuració i Ordenació Bancari, i que s'ha vist completat amb la injecció d'altres 3.000 milions d'euros per tal d'assegurar el líquid de la caixa; aquests **diners públics nacionalitzen la caixa, eviten la fallida de la CAM**, equilibren els seus comptes, i serviran per a **oferir una entitat sanejada als especuladors privats**. El precedent de l'**estat portuguès** marcarà el camí a seguir amb la CAM: la nacionalització del Banc Portuguès de Negocis amb la injecció de 2.400 milions d'euros provinents dels fons públics ha estat seguida per la recent venda del banc a un grup especulador per només 40 milions d'euros i la promesa d'acomiarar el 30% de les treballadores.

La fallida financera de la CAM i la fallida tècnica de Bancaixa **no ha suposat, però, la rebaixa de la pressió hipotecària sobre les classes populars.** Ans al contrari, les caixes continuen amb la seua política de **desnonaments** i enviant centenars de famílies al carrer, **endeutades de per vida**, tot i la impossibilitat de donar eixida a les vivendes desallotjades.

L'oligarquia continua acumulant beneficis

El cert és que des de l'inici de la crisi capitalista les bases econòmiques del País Valencià han estat les mateixes: **turisme i construcció.** El gran **lobby hoteler** pressiona amb força per a mantenir els seus privilegis: reduccions i exempcions fiscals, reformes laborals, subvencions, campanyes de promoció, amb l'**argument que són l'únic sector que genera ocupació. Amaga que aquesta és precària, explotada i temporal.** Mentrestant, les diferents iniciatives liberalitzadores dels governs autonòmic, estatal i europeu han fet **desaparèixer l'activitat industrial de les comarques valencianes i han reduït l'agricultura a una activitat de lleure.**

Per la seua banda, el **lobby dels constructors** ha pressionat per mantenir el seu volum d'activitat i benefici. L'especulació immobiliària ha deixat pas a la **construcció de grans infraestructures pagades amb diners públics i que seran gestionades per empreses privades.** Amb milers de treballadors de la construcció en l'atur, i centenars d'empreses en fallida, les grans constructores han sabut acaparar l'obra pública que s'ha realitzat en els darrers tres anys, gestionant aquelles infraestructures que seran rentables: **l'AVE, la construcció del nou aeroport de Castelló, la construcció de la nova terminal de l'aeroport de l'Altet, la construcció de les autovies de l'interior, el gran negoci de la Copa Amèrica, la Volvo Ocean Race o la construcció de la Ciutat de les Arts i de les Ciències.** Així, la construcció de grans infraestructures ha estat la substituta de la política del totxo per tal de mantenir les taxes de benefici de l'oligarquia valenciana i espanyola.

Corrupció i capitalisme: dues cares de la mateixa moneda

El País Valencià es troba immers, des de fa molts anys, en una llarga sèrie de casos de **corrupció institucional.** Des del famós "estoy en política para forrarme" d'**Eduardo Zaplana**, aquesta ha estat la màxima dels representants institucionals valencians. El **cas Fabra**, la trama **Gürtel**, el cas **Brugal**, o la recent **xarxa de corrupció a l'Ajuntament d'Alacant al voltant de les concessions del Pla E** no són més que l'aparador mediàtic d'una realitat sistèmica: **corrupció política i capitalisme són les dues cares de la mateixa moneda.**

Aquesta corrupció institucionalitzada suposa, també, una nova estafa a la democràcia de cartó pedra a que ens tenen acostumats els polítics del sistema. Des de fa dos anys els **dirigents del PP** han estat negant una corrupció i una responsabilitat jurídica que ara, amb les dimissions provocades pel cas **Gürtel**, han hagut d'admetre, **deslegitimant no només les eleccions autonòmiques que van guanyar amb mentides, sinó també la presidència de la Generalitat Valenciana** per part d'una persona, **Alberto Fabra**, que no

ha estat elegida per cap limitat i trampós procés electoral sinó pel simple **dit de Francisco Camps i Mariano Rajoy**.

Que els escàndols s'hagen emportat per davant personatges com **Francisco Camps, Ricardo Costa, Luís Díaz Alperi** o **Carlos Fabra** no significa la fi de la corrupció dels polítics del sistema; En un sistema que té en l'obtenció de benefici privat la seua única raó d'existir, **els gestors de les institucions es converteixen en els intermediaris entre la caixa dels diners públics i les butxaques dels empresaris**. Només serveixen per a aparentar una normalitat democràtica que legitime el furt, l'enriquiment il·lícit, la destrucció del territori i l'apropiació privada dels béns públics.

Endavant, Organització Socialista d'Alliberament Nacional
País Valencià, 27 d'agost de 2011

endavant
organització socialista d'alliberament nacional